

[Rytter.]

kan ikke taale at se den Mand i min Have, og denne Lidelse maa paatales ved Domstolene; Ministeren vil have Erstatning. Selvfølgelig mener jeg ikke, Ministeren vilde gøre det, jeg vil blot vise, hvor langt man kunde komme ud. Og at det vilde give Anledning til Masser af Sagsanlæg, er givet. Nu holdes vedkommende tilbage, fordi han ikke har lidt nogen Skade, men faar vi denne Paragraf, hvorefter blot Lidelse kan straffes, uden at der i Lovbudet staar et Ord om, efter hvilke Regler Lidelsen skal udmaales, hvordan i Alverden skal Domstolene saa afgøre det? Ja, kan man sige, de behøver ikke at gøre det. Men det er saa viseligt indrettet, at Domstolene skal gøre det, saa der er ingen Vej udenom — Domstolene skal. Jeg synes derfor, vi maa overveje, om vi her bør gaa saa langt.

Ud fra det, jeg her har anført, maa jeg for mit Vedkommende altsaa gaa imod de foreliggende Lovforslag.

For det første, fordi man indfører Begreber her, som det er umuligt for Domstolene at haandtere, nemlig Erstatning for Lidelse, uden at det sættes i Forbindelse med, hvilke Regler Domstolene skal lægge til Grund for Udmaalingen. For det andet vil jeg gaa imod Paragrafferne, fordi de med Hensyn til Ytringsfriheden indfører Regler, som efter vor Mening er upraktikable, ikke kan gennemføres, nemlig at naar Sigelsen er „utilbørligt fornærmende“, skal den falde ind under en strengere Bestemmelse, endvidere naar vedkommende ikke har „rimelig Anledning“ dertil. Ogsaa det er saa ubestemt, at vi ikke kan gaa med til det. Fremdeles, fordi man i Loven vil foreskrive, at Domsmændene ikke skal tage Hensyn til, om der inden for den paagældendes særlige Kreds eller Omraade antages at gælde en udvidet Ytringsfrihed, naar Udtalelsen kommer offentligt frem. Heller ikke det mener vi vil kunne gennemføres. Hvordan skal Domsmændene kunne forstaa, at under visse Omstændigheder maa de tage Hensyn til Udtrykket, nemlig naar det er fremkommet i private Former, men saa snart det er kommet offentligt frem, skal den menneskelige Følelse, som giver sig Udslag hos den Mand, der tager kraftigt til Genmæle, ikke have noget at sige.

Vi gaar ogsaa imod en Række Bestemmelser af Hensyn til Pressen, og vi gør det af samme Grund, som Venstre gik imod Nellemanns provisoriske Straffelov, nemlig den, at Bestemmelserne fuldstændig vil ødelægge Pressefriheden her i Landet. Altsaa

af de samme Grunde, som gjaldt i Provisorieaarene, gaar vi imod den højtærede Ministers Forslag, og det saa meget mere, som Ministerens Forslag oven i Købet, som jeg før viste, gaar videre paa visse Punkter. Og Venstre kan med god Ret gaa imod, eftersom vi i 1920, da der herskede lignende urolige Forhold, og da det ikke manglede paa Opfordringer til at komme med strengere Regler, afviste dette og sagde: Nej, vor Straffelov er god nok, som den er, vi vil ikke indføre nye Regler, som lægger andre Baand paa Pressefriheden og Ytringsfriheden end dem, vi har. Det er at gaa for vidt over for Pressen, naar selv det, at der føres Sandhedsbevis, ikke skal kunne betvirke, at vedkommende bliver frifundet. Man skal kunne straffes, naar man taler bevidst Usandhed, men hvornaar kan det oplyses, at det har været bevidst? Det kan kun oplyses under en kriminel Sag. Med andre Ord, alt det objektive, for at Anklagemyndigheden kan rejse Sag, foreligger, og saa kan man under Undersøgelsen komme til Spørgsmaalet om, hvorvidt det var bevidst eller ikke bevidst. Men hvad tror man der vil ske ved disse Sagsanlæg? At vedkommende bliver anholdt, for at det kan blive oplyst, om det var bevidst eller ikke bevidst, fordi det objektivt formelle var i Orden, og det var det oven i Købet ogsaa, naar det var Sandhed. Derfor mener vi, at enhver ordentlig Presse herigennem vil blive bundet ganske forfærdeligt. Den Presselov, vi fik, var for saa vidt god, som den gav den hæderlige Presse Lejlighed til Berigtigelse, hvilket var overflødig, for den vil berigtige en Fejltagelse alligevel, og den var ubehagelig over for den mindre hæderlige Del af Pressen, thi for den er det ikke morsomt at skulle optage en kort og fyndig Berigtigelse af en eller anden Artikel. Men ved de her foreslaaede Bestemmelser bliver Forholdet vendt om. De bliver et Baand paa den gode Del af Pressen — den Presse, som kæmper for Sandhed og Frihed —, fordi den vil blive truet med Sagsanlæg. Om den kan straffes eller ikke, afgør Domstolene, men hvem afgør, om der skal anlægges Sag eller ikke? Det gør i sidste Instans en politisk Minister. Derfor mener jeg, at her er Ministeren gaaet alt for vidt, gaaet ud over, hvad der skete i Provisorieaarene, ud over, hvad der skete i 1920, da Venstre afviste Kravene om Revision, ud over, hvad der maa siges at være normalt, idet han foreslaar, at selv om det er sandt, hvad der er sagt, skal vedkommende alligevel kunne drages til Ansvar — maaske ikke straffes, da det afgøres af Domstolene,